

De ‘Hollanse Baarege’ ...

’n Paor weke geleeje kregge jullie de groete van Korsjonnaos uit Limburreg. Dan kan ‘k netuurlijk nie achterblijve. Bij deuze dus! Ze zegge wel is: “Wie wijd raaist, het veul te vertelle!” Nou is Limburreg nie zô aareg wijd, mor ’n haaleven êêuw geleeje was ’t dat netuurlijk wel. Dagtochies met de bus wiere d’r gemaakt naer Vallekenburreg. Mestricht wier soms ok aangedaen. ’t Drielandepunt bij Vaols moch ie toe ok veraal nie misse! Sommiges huurde zellefs ’n pensionnechie voor ’n paor daege. Êêmel weer thuis kwamme de vekansieraazigers nie uitgepraot over de bezienswaerdigheeje in ’t verre zoije. D’n hêêle familie, aalle bure en kennisse mosse de kieksies, gemaakt met ’t Agfaoclacksie, ’n hêêl biezonder bezit in die tijd, bekijke. “Jaot buuvrouw, vollegend jaer mò je ok mor is gaon kijke naer de ‘Hollanse Baarege’!”

Beloofde land...

Nie allêên de ouweres zoche Limburreg op. Voor de jeugd uit die tijd was Vallekenburreg ’t beloofde land. Sommiges met ’n ootochie, anderes op ’n brommertie, gong ’t richting zoije. ’n Kampeertent mè toebehore wier op d’n êên of aandere manier meegezeuld. Doel was de Caubaareg. Zellef hê ’k de raais is een keer op de fiets gemaakt. We wazze mè z’n viere en ’t was ’n hêêlen onderneming. Mè plezier denk ‘k ’r aan trug. Mò je nou nie meer om komme bij de jongeres van vandaeg d’n dag. Die stappe op ’t vliegmesien naer verre oorde. As ie ze vertelt over je avventure van toen op de fiets, wijze ze op d’r voorhòd. “Mijn nie gezien hoor, en zeker nie in zô ’n tentjie!” ‘k Zel dan ok mor de wijste weze en ze d’r mor nie meer mee lastig vaalle.

Witte Paerd...

Toe’k vijftig jaer laeter mè Korsjonnaos op ’n terrassie aan de voet van de Caubaareg zat te ete, kwamme de gedachtes aan toen toch wel weer bovedrijve. Wat is Vallekenburreg veraanderd in die jaere! Wazze d’r toe een paor eethuisies en wà kroegchies, nou is in ’t centrum ellek pandjie wel omgebouwd tot ’n horecaobedrijf. We kwamme aan de praot met ’n stel uit ’t noorde van ’t land en wà bleek? Ok hij was jaere geleeje mè wat vriende naer Limburreg getoge. Hêêl wat herinneringe uit die tijd kwamme al praotende bovedrijve. Nae ’t taofele hebbe me nog wat rondgelôope. Ik het daerbij m’n ôdige goed de kost gegeve. ’t Kroegchie van jaere geleeje, ’t Witte Paerd, hê ’k gêên êêns meer trug kanne vinge. ’t Zel wel omgebouwd weze tot ’n pizzeriao of ’n gokhal. Zaoke waer wij vroeger nò nooit van gehoord hadde. Gelukkig leg de Caubaareg nog aaltijd op z’n plek!

Nostalgie...

As ie ’n hortie aareges nie gewist ben, hê je de naaiging om zô’n pleksie dan nog is op te zoeke. Nostalgie viert dan hòdgtij, hee! Zô ’n twintig jaer geleeje vierde me ’n familiefêêsie in ’n hotellechie in Baareg en Terblijt vlakbij Vallekenburreg. Daer in de buurt stròmdede de Geul, ’n mooi meanderend reviertie. Nae ’t toch wel wat in vervaal geraokte hotel bekeke te hebbe, mosse we de Geul toch ok nog is bewondere. ’t Was al net as in Vallekenburreg. Wat was dat reviertie veraanderd, mor dan wel op ’n netuurlijke manier. ’n Man van netuurbeheer vertelde ons dat de lôop al kronkelend z’n aage bekant jaerlijks verlegt. Dà wier me nog is bevestigd deur ’n man die ‘k op de trugweg tegekdam. Hij had ’r 38 jaer geleeje voor ’t lest gelôope en wis nie wat ie zag! En hij bedoelde echt nie dà stellechie survaaivelaers die langs

en over touwe bezig wazze om de Geul over te steke zonder daerbij natte voete te haole. Dà deeje wij vroeger ok, mor dan zonder touwe, over de slôôtjies, slingerend aan de willegetakke.

Kestele

In Limburreg zijn hêel wà kestele te vinge. Sommiges zijn te bezoeke, mor veul anderes zijn in aaige bezit en daerdeur voor belangstellendes verbôôje terraain. Twêê zalle d'r zeker i m'n geheuge blijve hange. 't Êêne in Oud-Vallekenburreg, 't hiettende 'Schaloen'. We kwamme daer met 'n vriendelijke man aan de praot, êêne meneer Bot. Hij was notebene d'n aaignaer van 't kesteel. Dik twintig jaer geleeje had ie 't as 'n bouwval gekocht en met hêel veul ploetere had ie d'r een meraokels mooi gebouw van gemaakt. Toe 'k 'm zee dà z'n tongval nie aareg Limburregs was, kree 'k te hore dat ie werempel uit onze aaige streek vandaen kwam, uit Meerkaarek. Hij vong 't zeker ok leuk om weer is mè mense uit de Waerd te praote, want we mogge daerna overaal rondkijke in 't parrek en bij de gebouwe. Leuk, hee! Echt onvergetelijk! Bij 'n aander kesteel, in Eijsde, vlak daerbij komp de revier de Maos ons land binne, ontmoette me 'n ouwer echpaor. Dertig jaer geleeje hadde ze in 'n kaomertie bij 't kesteel geslaepe. Ze konne me nog persies de plek aanwijze waer ze naer binnene gonge. 'k Hè ze nog aangeraeje is naevraag te doen bij de beweuners, mor dà dorse ze kennelijk nie. Toe 'k langs 't kesteel liep, zag 'k ze al weer deur de kesteelpoort vertrekke. Êên ding wier me wel duidelijk. Nie allêên de bebouwing en 't landschap benne veraanderd in de jaere, ok de mens het z'n aaige aangepast. Gêên zwaere fietse met trugtrapremme meer, mor mooi uitgevoerde snorfietsies zôôas bij 't êêder genoemde stellechie. Harstikke geschikt om d'r dagtochies deur de 'Hollanse Baarege' op te maoke. Gêên Agfaoclacksie meer, mor 'n digitaole caomerao. De bure hoof ie bij thuiskomst gêên plaetjies meer te late zien. Ze hebbe ommers imiddels aalles met aaige ôôge zellef ok allang gezien, hee! Waer of nie waer?

Besjaon.

P.S.

't Aalderleste nieuws, zôôas de uitgaove van 't boek 'Wandeling over de Slierechtse Uitbreidingen', midden jaren 50, incl. graotis dvd (€ 15,00) is te vinge op www.historie-sliedrecht.nl. Het boek is te verkrijge bij Boekhandel de Waerd, 't Slierechs Museum en nae de zeumervekansie in 'Het Onderhuys' (bezoekersruimte H.V.S.), Kerkbuurt 243c. De verêênigingsruimte is in juli en augustus weges d'n vekansietijd geslote.